

Sygn. akt **II AKa 100/15**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 czerwca 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Barbara du Château (sprawozdawca)
Sędziowie:	SA Wojciech Zaręba SA Lech Lewicki
Protokolant	sekretarz sądowy Anna Kijak

przy udziale Lidii Sobestiańczuk-Jasim prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w Lublinie

po rozpoznaniu w dniu 2 czerwca 2015 r.

sprawy **K. Ś. i A. P.**

oskarżonych z art. 280 § 1 kk i innych

z powodu apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 19 grudnia 2014 r., sygn. akt IV K 372/12

I. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego K. Ś. w ten sposób, że z kwalifikacji prawnej czynu przypisanego mu w punkcie VIII eliminuje art. 64 § 1 kk;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy, uznając apelację obrońcy oskarżonego A. P. za oczywiście bezzasadną;

III. zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa po 400 (czteryście) złotych tytułem częściowej opłaty za drugą instancję oraz po 10 (dziesięć) złotych wydatków postępowania odwoławczego.

UZASADNIENIE

K. Ś. został oskarżony o to, że:

I. w okresie od 1 marca 2009r. do 23 marca 2010r. w C. i innych miejscowościach województwa (...), założył i kierował zorganizowaną grupą przestępczą mającą na celu popełnianie przestępstw przeciwko mieniu, w ten sposób, że w ramach utworzonej hierarchicznie struktury grupy zlecał zadania i czynności oraz kierował ich wykonaniem przez podległych mu członków grupy, realizując cele, dla których grupa została zorganizowana,

to jest o przestępstwo z art. 258 § 3 k.k. w zw. z art. 258 § 1 k.k.

II. w okresie od 1 maja do co najmniej 30 sierpnia 2009 r., w C. posiadał bez wymaganego zezwolenia broń palną w postaci trzech pistoletów nieustalonej marki oraz amunicję do nich,

to jest o przestępstwo z art. 263 § 2 k.k.

III. w okresie od 1 czerwca do 30 września 2009 r. w dacie bliżej nieustalonej, w C. województwa (...), działając wspólnie i w porozumieniu z M. O. (1), nabył za 600 zł od W. K. pochodzącą z kradzieży z włamaniem dokonaną w okresie od 21 do 23 marca 2009r. w Ł. na szkodę G. A. przyczepę samochodową marki (...), wartości 1200 zł, o numerze rejestracyjnym (...) oraz za kwotę 1000 zł 4 felgi aluminiowe pochodzące z kradzieży, przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia ponad 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Wojewódzkiego w Lublinie w sprawie IV K 539/94 za przestępstwo z art. 203 § 2 dkk, objętej wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Gdańsku w sprawie IV K 217/00, a nadto z jego popełnienia uczynił sobie stałe źródło dochodu,

to jest o przestępstwo z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

IV. w okresie od 1 sierpnia do 30 września 2009 r. w dacie bliżej nie ustalonej, w D. woj. (...), działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z M. Z., M. O. (1), P. C. i A. P. ps. (...), którzy podając się za funkcjonariuszy Straży Granicznej dokonali czynności mającej stworzyć pozory przeszukania i zatrzymania rzeczy, a nadto wykorzystując przewagę fizyczną, w ramach przyjętego podziału ról doprowadził nieustalonego obywatela Ukrainy do stanu bezbronności, a następnie zabrał w celu przywłaszczenia na jego szkodę 50 kartonów papierosów marki (...) łącznej wartości 1950 zł, przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia ponad 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Wojewódzkiego w Lublinie w sprawie IV K 539/94 za przestępstwo z art. 203 § 2 dkk, objętej wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Gdańsku w sprawie IV K 217/00, a nadto z jego popełnienia uczynił sobie stałe źródło dochodu,

tj. przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. i art. 227 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

V. we wrześniu 2009 r. daty dziennej bliżej nie ustalonej w C., woj. (...) działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z M. Z., A. P. i ustaloną osobą, podając się za funkcjonariusza Straży Granicznej dokonał czynności mającej stworzyć pozory przeszukania i zatrzymania rzeczy, a nadto wykorzystując przewagę fizyczną, w ramach przyjętego podziału ról doprowadził nieustalonego obywatela Ukrainy do stanu bezbronności, a następnie zabrał w celu przywłaszczenia na jego szkodę 80 kartonów papierosów marki (...) łącznej wartości 1600 zł, przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia ponad 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Wojewódzkiego w Lublinie w sprawie IV K 539/94 za przestępstwo z art. 203 § 2 d.k.k., objętej wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Gdańsku w sprawie IV K 217/00, a nadto z jego popełnienia uczynił sobie stałe źródło dochodu,

tj. o przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. i art. 227 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

VI. w dniu 12 lutego 2010 r. w C. woj. (...), działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z M. Z., A. P., ps. (...) i ustaloną osobą, podając się za funkcjonariusza Straży Granicznej dokonał czynności mającej stworzyć pozory przeszukania i zatrzymania rzeczy, a nadto wykorzystując przewagę fizyczną, w ramach przyjętego podziału ról doprowadził nieustalonego obywatela Ukrainy do stanu bezbronności, a następnie zabrał w celu przywłaszczenia na jego szkodę 120 kartonów papierosów marki (...) łącznej wartości 4200 zł, przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia ponad 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Wojewódzkiego w Lublinie w sprawie IV K 539/94 za przestępstwo z art. 203 § 2 d.k.k., objętej wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Gdańsku w sprawie IV K 217/00, a nadto z jego popełnienia uczynił sobie stałe źródło dochodu,

tj. o przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. i art. 227 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

VII. w marcu 2010r., daty dziennej bliżej nieustalonej, w C. woj. (...), działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z M. Z. i P. C., w ramach przyjętego podziału ról zabrał w celu przywłaszczenia 100 kartonów papierosów (...) łącznej wartości 2700 zł na szkodę nieustalonego obywatela Ukrainy, przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia ponad 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Wojewódzkiego w Lublinie w sprawie IV K 539/94 za przestępstwo z art. 203 § 2 d.k.k., objętej wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Gdańsku w sprawie IV K 217/00, a nadto z jego popełnienia uczynił sobie stałe źródło dochodu,

tj. o przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

VIII. w marcu 2010r., daty dziennej nieustalonej, w C. woj. (...), działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z A. P., ps. (...), M. Z. i ustaloną osobą, w ramach przyjętego podziału ról, przemocą polegającą na szarpaniu za ubranie nieustalonego obywatela Ukrainy i grożąc mu pobiciem metalową pałką, zabrał na jego szkodę w celu przywłaszczenia 30 kartonów papierosów marki (...) łącznej wartości 810 zł, przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia ponad 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Wojewódzkiego w Lublinie w sprawie IV K 539/94 za przestępstwo z art. 203 § 2 d.k.k., objętej wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Gdańsku w sprawie IV K 217/00, a nadto z jego popełnienia uczynił sobie stałe źródło dochodu,

tj. o przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. i art. 227 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

IX. w dniu 23 marca 2010 r. w C. woj. (...), działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z M. Z., P. C. i nieustalonym mężczyzną, w ramach przyjętego podziału ról, podając się za funkcjonariusza Straży Granicznej dokonał czynności mającej stworzyć pozory przeszukania i zatrzymania rzeczy, a nadto wykorzystując przewagę fizyczną oraz grożąc użyciem przemocy polegającej na pozbawieniu wolności i pobiciu, doprowadził T. R. i W. R. do stanu bezbronności, a następnie zabrał w celu przywłaszczenia na ich szkodę 500 paczek papierosów marki (...) wartości 300 dolarów amerykańskich, stanowiących równowartość 864,12 zł przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia ponad 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Wojewódzkiego w Lublinie w sprawie IV K 539/94 za przestępstwo z art. 203 § 2 d.k.k., objętej wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Gdańsku w sprawie IV K 217/00, a nadto z jego popełnienia uczynił sobie stałe źródło dochodu,

tj. o przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. i art. 227 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

2. **A. P. został** oskarżony o to, że:

I. w okresie od 1 marca 2009 r. do 23 marca 2010 r. w C. i innych miejscowościach województwa (...), wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej założonej i kierowanej przez K. Ś., mającej na celu dokonywanie przestępstw przeciwko mieniu, w ten sposób, że akceptując cele grupy, wykonywał zlecone lub przyjęte w ramach grupy zadania i czynności umożliwiające realizację celów, dla których została zorganizowana,

tj. o przestępstwo z art. 258 § 1 k.k.

III. we wrześniu 2009 r. daty bliżej nieustalonej, w C. woj. (...), działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z M. Z., K. Ś. i ustaloną osobą, podając się za funkcjonariusza Straży Granicznej dokonał czynności mającej stworzyć pozory przeszukania i zatrzymania rzeczy, a nadto wykorzystując przewagę fizyczną, w ramach przyjętego podziału ról doprowadził nieustalonego obywatela Ukrainy do stanu bezbronności, a następnie zabrał w celu przywłaszczenia na jego szkodę 80 kartonów papierosów marki (...) łącznej wartości 1600 zł, przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia kary 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej

wyrokiem Sądu Rejonowego w Zamościu z dnia 7 października 2004r. w sprawie o sygnaturze II K 432/02, za przestępstwo z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k., a nadto z jego popełnienia uczynił sobie stałe źródło dochodu,

tj. o przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. i art. 227 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

IV. w grudniu 2009 r. daty bliżej nieustalonej w D., woj. (...), działając w zorganizowanej grupie przestępczej wspólnie i w porozumieniu z M. Z., w ramach przyjętego podziału ról zabrał w celu przywłaszczenia 120 kartonów papierosów (...) łącznej wartości 4800 zł na szkodę nieustalonych obywateli Ukrainy, przy czym z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu,

tj. o przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

V. w dniu 12 lutego 2010 r. w C. woj. (...), działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z M. Z. i ustaloną osobą, podając się za funkcjonariusza Straży Granicznej dokonał czynności mającej stworzyć pozory przeszukania i zatrzymania rzeczy, a nadto wykorzystując przewagę fizyczną, w ramach przyjętego podziału ról doprowadził nieustalonego obywatela Ukrainy do stanu bezbronności, a następnie zabrał w celu przywłaszczenia na jego szkodę 120 kartonów papierosów marki (...) łącznej wartości 4200 zł, przy czym przestępstwa tego dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia kary 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Zamościu z dnia 7 października 2004r. w sprawie o sygnaturze II K 432/02, za przestępstwo z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k., a nadto z jego popełnienia uczynił sobie stałe źródło dochodu,

tj. o przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. i art. 227 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

VI. w marcu 2010r., daty dziennej nieustalonej, w C. woj. (...), działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z M. Z. i ustaloną osobą, w ramach przyjętego podziału ról, przemocą polegającą na szarpaniu za ubranie nieustalonego obywatela Ukrainy i grożąc mu pobiciem metalową pałką, zabrał na jego szkodę w celu przywłaszczenia 30 kartonów papierosów marki (...) łącznej wartości 810 zł, przy czym przestępstwa tego dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia kary 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Zamościu z dnia 7 października 2004r. w sprawie o sygnaturze II K 432/02, za przestępstwo z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k., a nadto z jego popełnienia uczynił sobie stałe źródło dochodu,

tj. o przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. i art. 227 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

VII. w marcu 2010 r. daty dziennej nie ustalonej, w C. woj. (...), działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z M. Z., Z. Ż., ps. (...) i ustaloną osobą, podając się za funkcjonariuszy Straży Granicznej dokonał czynności mającej stworzyć pozory przeszukania i zatrzymania rzeczy, a nadto wykorzystując przewagę fizyczną, w ramach przyjętego podziału ról, doprowadził nieustalonego obywatela Ukrainy do stanu bezbronności, a następnie zabrał w celu przywłaszczenia na jego szkodę 100 kartonów papierosów marki (...) łącznej wartości 3900 zł, przy czym przestępstwa tego dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia kary 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Zamościu z dnia 7 października 2004 r., w sprawie o sygnaturze II K 432/02, za przestępstwo z art. 158§1 k.k. w zw. z art. 64§2 k.k., a nadto z jego popełnienia uczynił sobie stałe źródło dochodu,

tj. o przestępstwo z art. 280§1 k.k. i art. 227 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 64§2 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k.

VIII. w dniu 23 marca 2010r. w C. woj. (...), działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z M. Z., w ramach przyjętego podziału ról, przemocą polegającą na szarpaniu za ubranie i uderzaniu metalową pałką, zabrał w celu przywłaszczenia 60 kartonów papierosów (...) łącznej wartości 2220 zł na szkodę dwóch

nieustalonych obywateli Ukrainy, przy czym przestępstwa tego dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia kary 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Zamościu z dnia 7 października 2004r. w sprawie o sygnaturze II K 432/02, za przestępstwo z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k., a nadto z jego popelnienia uczynił sobie stałe źródło dochodu,

tj. o przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. i art. 227 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 19 grudnia 2014 r. w sprawie IVK 372/12 Sąd Okręgowy w Lublinie:

K. Ś. uznał za winnego dokonania zarzucanego mu w pkt **I** aktu oskarżenia czynu, wyczerpującego dyspozycję art. 258§3 k.k. i za to na podstawie art. 258§3 k.k. skazał go na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności.

K. Ś. w ramach zarzucanego mu w pkt **II** aktu oskarżenia czynu uznał za winnego tego, że w okresie od 1 maja do 30 sierpnia 2009 r., w C. posiadał bez wymaganego zezwolenia broń palną w postaci trzech pistoletów nieustalonej marki oraz amunicję do nich, tj. popelnienia czynu wyczerpującego dyspozycję art. 263§2 k.k., i za to na podstawie art. 263§2 k.k. skazał go na karę roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

K. Ś. w ramach zarzucanego mu w pkt **III** aktu oskarżenia czynu uznał za winnego tego, że daty bliżej nieustalonej w okresie od 1 czerwca 2009 r. do 30 września 2009 r. w C. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z M. O. (1) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej nabył przyczepę samochodową wartości 1200 zł skradzioną na szkodę G. A. wiedząc, że została ona uzyskana za pomocą czynu zabronionego, przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia ponad 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Wojewódzkiego w Lublinie w sprawie IV K 539/94 za przestępstwo z art. 203§2¹ d.k.k., objętej wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Gdańsku w sprawie IV K 217/00, tj. popelnienia przestępstwa z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to, na podstawie art. 291§1 k.k. w zw. z art. 33§2 k.k. skazał go na karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 (dwadzieścia) zł.

K. Ś. w ramach zarzucanego mu w pkt **IV** aktu oskarżenia czynu uznał za winnego tego, że w dacie bliżej nieustalonej, w okresie od 1 sierpnia do 30 września 2009 r. w D., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z M. Z., M. O. (1) oraz P. C. i A. P., podając się za funkcjonariuszy Straży Granicznej dokonali czynności mającej stworzyć pozory przeszukania i zatrzymania, zabrali w celu przywłaszczenia 50 kartonów papierosów marki (...) o wartości około 1500,00 zł na szkodę nieustalonej osoby, przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia ponad 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Wojewódzkiego w Lublinie w sprawie IV K 539/94 za przestępstwo z art. 203 § 2¹d.k.k., objętej wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Gdańsku w sprawie IV K 217/00, a nadto z popelnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu tj. popelnienia przestępstwa z art. 278§1 k.k. w zb. z art. 227 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

K. Ś. w ramach zarzucanego mu w pkt **V** aktu oskarżenia czynu uznał za winnego tego, że we wrześniu 2009 r. daty bliżej nieustalonej, w C. woj. (...), działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z M. Z., A. P. i inną ustaloną osobą, podając się za funkcjonariuszy Straży Granicznej dokonali czynności mającej stworzyć pozory przeszukania i zatrzymania, a następnie zabrali w celu przywłaszczenia 80 kartonów papierosów marki (...) łącznej wartości 1600,00 zł na szkodę nieustalonej osoby, przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia ponad 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Wojewódzkiego w Lublinie w sprawie IV K 539/94 za przestępstwo z art. 203 § 2¹d.k.k., objętej wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Gdańsku w sprawie IV K 217/00, a nadto z popelnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu tj. popelnienia przestępstwa z art. 278§1 k.k. w zb. z art. 227 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

K. Ś. w ramach zarzucanego mu w pkt **VI** aktu oskarżenia czynu uznał za winnego tego, że w dniu 12 lutego 2010 r. w C. woj. (...), działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z M. Z., A. P. i inną ustaloną osobą, podając się za funkcjonariuszy Straży Granicznej dokonali czynności mającej stworzyć pozory

przeszukania i zatrzymania, a następnie zabrali w celu przywłaszczenia 120 kartonów papierosów marki (...) łącznej wartości 3600 zł na szkodę nieustalonej osoby, przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia ponad 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Wojewódzkiego w Lublinie w sprawie IV K 539/94 za przestępstwo z art. 203 § 2¹d.k.k., objętej wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Gdańsku w sprawie IV K 217/00, a nadto z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu tj. popełnienia przestępstwa z art. 278§1 k.k. w zb. z art. 227 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i ustala, że czyny z pkt **IV**, **V** i **VI** stanowią ciąg przestępstw i za to, na podstawie art. 278§1 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 33§2 k.k. i art. 91§1 k.k. skazał go na karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 150 (sto pięćdziesiąt) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 (dwadzieścia) zł.

Na podstawie art. 45§1 k.k. orzekł przepadek korzyści osiągniętej z popełnienia przestępstwa opisanego w pkt IV w kwocie 300 (trzysta) zł, w pkt V 600 (sześćset) zł i w pkt VI 900 (dziewięćset) zł.

K. Ś. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt **VII** aktu oskarżenia czynu wyczerpującego dyspozycję art. 278§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. i za to na podstawie art. 278§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. i art. 33§2 k.k. skazał go na karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 (dwadzieścia) zł.

Na podstawie art. 45§1 k.k. orzekł przepadek korzyści osiągniętej z popełnienia przestępstwa opisanego w pkt VII w kwocie 1000 (tysiąc) zł.

K. Ś. w ramach zarzucanego mu w pkt **VIII** aktu oskarżenia czynu uznał za winnego tego, że w marcu 2010 r., daty dziennej nieustalonej, w C. woj. (...), działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z M. Z. i A. P., w ramach przyjętego podziału ról, grożąc nieustalonemu obywatelowi Ukrainy pobiciem metalową pałką, zabrali na jego szkodę w celu przywłaszczenia 30 kartonów papierosów marki (...) łącznej wartości około 900 zł, tj. popełnienia czynu wyczerpującego dyspozycję art. 280§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. i za to, na podstawie art. 280§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. i art. 33§2 k.k. skazał go na karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 100 (sto) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 (dwadzieścia) zł.

Na podstawie art. 45§1 k.k. orzekł przepadek korzyści osiągniętej z popełnienia przestępstwa opisanego w pkt VIII w kwocie 225 (dwieście dwadzieścia pięć) zł.

K. Ś. w ramach zarzucanego mu w pkt **IX** aktu oskarżenia czynu uznał za winnego tego, że w dniu 23 marca 2010 r. w C. woj. (...), działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z M. Z., P. C. i nieustalonym mężczyzną, w ramach przyjętego podziału ról, podając się za funkcjonariuszy Straży Granicznej dokonali czynności mającej stworzyć pozory przeszukania i zatrzymania rzeczy oraz grożąc użyciem przemocy wobec T. R. i W. R. zabrali w celu przywłaszczenia na ich szkodę 500 paczek papierosów marki (...) wartości 300 dolarów amerykańskich, stanowiących równowartość 864,12 zł przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia ponad 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Wojewódzkiego w Lublinie w sprawie IV K 539/94 za przestępstwo z art. 203 § 2 d.k.k., objętej wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Gdańsku w sprawie IV K 217/00, a nadto z jego popełnienia uczynił sobie stałe źródło dochodu, tj. popełnienia czynu wyczerpującego dyspozycję art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 227 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to, na podstawie art. 280§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. i art. 33§2 k.k. skazał go na karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 100 (sto) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 (dwadzieścia) zł.

Na podstawie art. 45§1 k.k. orzekł przepadek korzyści osiągniętej z popełnienia przestępstwa opisanego w pkt IX w kwocie 375 (trzysta siedemdziesiąt pięć) zł.-

Na podstawie art. 91§2 k.k. i art. 86§1 i 2 k.k. orzeczone kary pozbawienia wolności i grzywny połączył i jako karę łączną wymierzył **5 (pięć) lat** pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości **400 (czterysta)** stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę **20 (dwadzieścia)** zł.

Na podstawie art. 63§1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 23 marca 2010 r. do dnia 3 października 2012 r.

Zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa tytułem opłaty 2000 (dwa tysiące) zł oraz obciążył go w części wydatkami postępowania w kwocie 190 (sto dziewięćdziesiąt) zł.

A. P. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt I aktu oskarżenia czynu wyczerpującego dyspozycję art. 258§1 k.k. i za to, na podstawie art. 258§1 k.k. skazał go na karę roku pozbawienia wolności.

A. P. w ramach zarzucanego mu w pkt **III** aktu oskarżenia czynu uznał za winnego tego, że we wrześniu 2009 r. daty bliżej nieustalonej, w C. woj. (...), działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z M. Z., K. Ś. i inną ustaloną osobą, podając się za funkcjonariuszy Straży Granicznej dokonali czynności mającej stworzyć pozory przeszukania i zatrzymania, a następnie zabrali w celu przywłaszczenia 80 kartonów papierosów marki (...) łącznej wartości 1600 zł na szkodę nieustalonej osoby, a nadto z jego popełnienia uczynił sobie stałe źródło dochodu tj. popełnienia przestępstwa z art. 278§1 k.k. w zb. z art. 227 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

A. P. w ramach zarzucanego mu w pkt **IV** aktu oskarżenia czynu uznał za winnego tego, że w grudniu 2009 r. daty bliżej nieustalonej w D., woj. (...), działając w zorganizowanej grupie przestępczej wspólnie i w porozumieniu z M. Z., w ramach przyjętego podziału ról zabrali w celu przywłaszczenia 120 kartonów papierosów (...) łącznej wartości około 3600 zł na szkodę nieustalonych obywateli Ukrainy, przy czym z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, tj. popełnienia przestępstwa wyczerpującego dyspozycję art. 278§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. i za to, na podstawie art. 278§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. skazał go na karę roku pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 (dwadzieścia) zł.

Na podstawie art. 45§1 k.k. orzekł przepadek korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia przestępstwa w kwocie 1800 (tysiąc osiemset) zł.

A. P. w ramach zarzucanego mu w pkt **V** aktu oskarżenia czynu uznał za winnego tego, że w dniu 12 lutego 2010 r. w C. woj. (...), działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z M. Z., K. Ś. i inną ustaloną osobą, podając się za funkcjonariuszy Straży Granicznej dokonali czynności mającej stworzyć pozory przeszukania i zatrzymania, a następnie zabrali w celu przywłaszczenia 120 kartonów papierosów marki (...) łącznej wartości 3600 zł na szkodę nieustalonej osoby, a nadto z jego popełnienia uczynił sobie stałe źródło dochodu tj. popełnienia przestępstwa z art. 278§1 k.k. w zb. z art. 227 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

A. P. w ramach zarzucanego mu w pkt **VI** aktu oskarżenia czynu uznał za winnego tego, że w marcu 2010 r., daty dziennej nieustalonej, w C. woj. (...), działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z M. Z. i ustaloną osobą, w ramach przyjętego podziału ról, grożąc nieustalonemu obywatelowi Ukrainy pobiciem metalową pałką, zabrali na jego szkodę w celu przywłaszczenia 30 kartonów papierosów marki (...) łącznej wartości około 900 zł, przy czym przestępstwa tego dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia kary roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Zamościu z dnia 7 października 2004 r. w sprawie o sygnaturze II K 432/02, za przestępstwo z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k., a nadto z jego popełnienia uczynił sobie stałe źródło dochodu, tj. popełnienia czynu wyczerpującego dyspozycję art. 280§1 k.k. w zw. z art. 64§2 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k.

A. P. w ramach zarzucanego mu w pkt **VII** aktu oskarżenia czynu uznał za winnego tego, że w marcu 2010 r. daty dziennej nie ustalonej, w M. woj. (...), działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z M. Z., Z. Ż., ps. (...) i ustaloną osobą, podając się za funkcjonariuszy Straży Granicznej dokonali czynności mającej stworzyć pozory przeszukania i zatrzymania rzeczy, a nadto stosując przemoc w postaci szarpania za ubranie zabrali w celu przywłaszczenia na szkodę nieustalonego obywatela Ukrainy 100 kartonów papierosów marki (...) łącznej

wartości 3000 zł, przy czym przestępstwa tego dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia kary roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Zamościu z dnia 7 października 2004 r., w sprawie o sygnaturze II K 432/02, za przestępstwo z art. 158§1 k.k. w zw. z art. 64§2 k.k., a nadto z jego popełnienia uczynił sobie stałe źródło dochodu, tj. popełnienia przestępstwa z art. 280§1 k.k. w zw. z art. 227 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 64§2 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. i za to, na podstawie art. 280§1 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k. w zw. z art. 64§2 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. i art. 33§2 k.k. skazał go na karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 100 (sto) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 (dwadzieścia) zł.

Na podstawie art. 45§1 k.k. orzekł przepadek korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia przestępstwa w kwocie 750 (siedemset pięćdziesiąt) zł.

A. P. w ramach zarzucanego mu w pkt **VIII** aktu oskarżenia czynu uznał za winnego tego, że w dniu 23 marca 2010 r. w C. woj. (...), działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z M. Z., w ramach przyjętego podziału ról, przemocą polegającą na szarpaniu za ubranie i uderzaniu metalową pałką, zabrali w celu przywłaszczenia 60 kartonów papierosów (...) łącznej wartości około 1800 zł na szkodę dwóch nieustalonych obywateli Ukrainy, przy czym przestępstwa tego dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia kary roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Zamościu z dnia 7 października 2004 r. w sprawie o sygnaturze II K 432/02, za przestępstwo z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k., a nadto z jego popełnienia uczynił sobie stałe źródło dochodu, tj. popełnienia czynu wyczerpującego dyspozycję art. 280§1 k.k. w zw. z art. 64§2 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k.

Ustalił, że czyny z pkt **III i V** stanowią ciąg przestępstw, za który, na podstawie art. 278§1 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. i art. 33§2 k.k. i art. 91§1 k.k. skazał go na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 100 (sto) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 (dwadzieścia) zł.

Nadto ustalił, że czyny z pkt **VI i VIII** stanowią ciąg przestępstw, za który, na podstawie art. 280§1 k.k. w zw. z art. 64§2 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. i art. 33§2 k.k. i art. 91§1 k.k. skazał go na karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 100 (sto) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 (dwadzieścia) zł.

Na podstawie art. 91§2 k.k. w zw. z art. 86§1 i 2 k.k. orzeczone kary pozbawienia wolności i grzywny połączył i jako karę łączną wymierzył **4 (cztery)** lata pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości **300 (trzysta)** stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę **20 (dwadzieścia)** zł.

Na podstawie art. 63§1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 23 grudnia 2010r. do dnia 5 października 2012r.

Na podstawie art. 45§1 k.k. orzekł przepadek korzyści osiągniętej z popełnienia przestępstwa opisanego w pkt III w kwocie 600 (sześćset) zł, w pkt V w kwocie 900 (dziewięćset) zł, w pkt VI w kwocie 225 (dwieście dwadzieścia pięć) zł i w pkt VIII w kwocie 900 (dziewięćset) zł.

Zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa tytułem opłaty 1600 (tysiąc sześćset) zł oraz obciążył go w części wydatkami postępowania w kwocie 190 (sto dziewięćdziesiąt) zł.

Od opisanego wyżej wyroku apelacje wnieśli **obrońcy obu oskarżonych**.

Obrońca oskarżonego K. Ś. zaskarżył powyższy wyrok w całości zarzucając:

1) obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie naruszenie art. 4,7 i 410, 424 §1 k.p.k. poprzez:

a) nieprawidłową i sprzeczną z zasadami doświadczenia życiowego ocenę dowodów w sprawie, a w efekcie oparcie skarżonego wyroku w zasadzie wyłącznie na zupełnie niewiarygodnych wyjaśnieniach składanych w postępowaniu przygotowawczym przez M. Z. oraz bezpodstawne negowanie wiarygodności innych ocenionych przez Sąd Okręgowy dowodów wobec odmienności tych zeznań w stosunku do wyjaśnień M. Z.,

b) bezkrytyczne uznanie wyjaśnień M. Z. za w pełni wiarygodne w sytuacji, gdy nie znajdują one potwierdzenia w pozostałym zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, a świadek ten wykazując się „doskonałą pamięcią” i dbałością o szczegóły w postępowaniu przygotowawczym, w postępowaniu sądowym nie pamiętał absolutnie niczego i nie był w stanie udzielić żadnej odpowiedzi na pytania sądu, obrońcy czy prokuratora,

c) faktyczny brak oceny wyjaśnień oskarżonego K. Ś. i poprzestanie przez sąd okręgowy w uzasadnieniu skarżonego wyroku na niczym nie popartym stwierdzeniu, że „nie zasługują na obdarzenie ich wiarą”,

d) nieobiektywną ocenę zeznań świadka W. K. i uznaniu ich za niewiarygodne na podstawie tego, że świadek ten jest kolegą oskarżonego K. Ś. i stąd też niewątpliwie jest zainteresowany korzystnym dla niego rozstrzygnięciem, przy zupełnym pominięciu przez sąd okręgowy w uzasadnieniu skarżonego wyroku relacji pomiędzy świadkami obciążającymi K. Ś. a oskarżonym,

e) nieprzeprowadzenie w uzasadnieniu skarżonego wyroku absolutnie żadnej analizy zeznań świadków K. P. i S. O., a co więcej brak jakiegokolwiek wzmianki o przeprowadzeniu dowodów z zeznań tych świadków, którzy w sposób spójny, konsekwentny i bezinteresowny relacjonowali postawę M. Z. w trakcie postępowania przygotowawczego i pobudki nim kierujące;

2) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, a mający wpływ na jego treść poprzez ustalenie na podstawie pobieżnej i nieprawidłowej oceny dowodów, że;

a) K. Ś. od marca 2009r. do 23 marca 2010r. w C. i innych miejscowościach województwa (...) założył i brał udział w zorganizowanej i kierowanej przez siebie grupie mającej na celu popełnianie przestępstw i przestępstw skarbowych, w sytuacji, gdy materiał dowodowy zebrany w sprawie nie pozwala na takie ustalenie, a relacje istniejące pomiędzy K. Ś., M. Z., P. C., A. P. i M. O. (1),

b) oskarżony K. Ś. dokonał czynów wyszczególnionych w punkcie I, II oraz IV-VIII skarżonego wyroku w sytuacji gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego nie pozwalała nie tylko na stwierdzenie, że czynów tych dokonał K. Ś. ale również na stwierdzenie, że te konkretne czyny zostały w ogóle dokonane,

c) oskarżony K. Ś. działając wspólnie i w porozumieniu z M. O. (1) nabyli latem 2009r. przyczepę samochodową (...), o której wiedzieli, że pochodziła z kradzieży w sytuacji, gdy na rozprawie oskarżeni ci złożyli obszernie wyjaśnienia, korespondujące częściowo z zeznaniami świadka R. N., oraz zeznaniami świadka W. K., z których wynikało, że takiej świadomości nie mieli,

d) oskarżony K. Ś. w okresie od 1 maja 2009r. do 30 sierpnia 2009r. posiadał bez wymaganego zezwolenia broń palną w postaci trzech pistoletów nieustalonej marki wraz z amunicją w sytuacji, gdy brak określenia marki czy chociażby innego zidentyfikowania tych pistoletów całkowicie wyklucza możliwość ustalenia posiadania przez oskarżonego broni, której posiadanie wymagałoby zezwolenia.

Podnosząc powyższe zarzuty wniósł o:

1) zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego K. Ś. od dokonania przypisanych mu skarżonym wyrokiem czynów

ewentualnie

2) uchylenie zaskarżonego wyroku w części dotyczącej oskarżonego K. Ś. i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Okręgowemu w Lublinie.

Obrońca oskarżonego A. P. zaskarżył powyższy wyrok w całości zarzucając

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę, a mający wpływ na treść wyroku przez ustalenie na podstawie nieprawidłowej oceny dowodów, że oskarżony A. P. dopuścił się przypisanych mu czynów, określonych w art. 258§ 1 k.k. i in. k.k., mimo, że nie pozwala na to zgromadzony w sprawie materiał dowodowy

- rażącą niewspółmierność kar jednostkowych i kary łącznej pozbawienia wolności, orzeczonej wobec oskarżonego A. P..

Podnosząc te zarzuty wniósł o:

- 1) zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od dokonania przypisanych mu czynów;
- 2) uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Lublinie, lub
- 3) zmianę zaskarżonego wyroku, poprzez znaczne złagodzenie kar jednostkowych oraz kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonego.

Sąd Apelacyjny w Lublinie zważył co następuje: podniesione w obu apelacjach zarzuty i wnioski zyskały miano chybionych.

Odnosnie apelacji obrońcy oskarżonego K. Ś.:

Skarżący stawia pod adresem Sądu Okręgowego w Lublinie zarzuty naruszenia przepisów postępowania (art. 4, 7, 410 i 424 § 1 k.p.k.) oraz błędu w ustaleniach faktycznych i wywodzi, że ich efektem było wydanie w sprawie wadliwego, bo stwierdzającego winę K. Ś., w zakresie wszystkich przypisanych mu czynów, wyroku. Lektura wniesionej apelacji dowodzi, że uwaga jej autora skupia się głównie na negowaniu dokonanej przez tenże sąd oceny dowodów, w tym zwłaszcza tych w oparciu o które dokonano pozytywnej (co do zasady) weryfikacji tezy aktu oskarżenia, skierowanego przeciwko temu oskarżonemu.

W pierwszej kolejności należy zatem skonstatować, że nie ma racji obrońca gdy wywodzi, że ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego jest dowolna i jednostronna, nadto sprzeczna z zasadami logiki i doświadczenia życiowego. Skarżący upatruje powyższego w fakcie niesłusznego, w jego ocenie, uznania za godne wiary wyjaśnień (zeznań) M. Z. złożonych na etapie śledztwa, przy jednoczesnej dyskwalifikacji tych, pochodzących z fazy jurysdykcyjnej. Tymczasem lektura akt sprawy i uzasadnienia zaskarżonego wyroku prowadzi do stanowczego wniosku, iż postępowanie sądu I instancji w tym zakresie jest prawidłowe, zaś wywody obrońcy nieskuteczną próbą lansowania własnych ocen w tej kwestii.

Lektura akt sprawy dowodzi, że M. Z., pierwotnie mający w niniejszej sprawie status podejrzanego (następnie oskarżonego), przedstawił i ujawnił w kolejno składanych wyjaśnieniach szczegóły dosyć szerokiej działalności przestępczej, będącej jego udziałem, jak też udziałem K. Ś., A. P. oraz innych osób, opisał poszczególne akcje przestępcze, odegrał w nich rolę każdego z uczestników, przybliżył towarzyszący im poczynaniom zamiar, zobrazował ogólny schemat działania, wskazał też na przestępstwa popełnione przez innych sprawców, bez jego udziału. Wymaga podkreślenia, że podtrzymał ową relację przed sądem, podczas pierwszego rozpoznania sprawy (k. 574-575). Faktem jest, że w niniejszym postępowaniu jurysdykcyjnym jego postawa uległa zmianie, albowiem zaprezentował stanowisko, które miałyby dowodzić, że zdarzeń będących przedmiotem osądu już nie pamięta, tak też kwitował każdą próbę uzyskania jakiegokolwiek szczegółowej informacji, w tym na temat rzetelności i prawdziwości dotychczas składanych a odczytanych mu zeznań („Nic nie pamiętam z tych zdarzeń. Nie wiem dlaczego nie pamiętam. Nic nie będę wyjaśniał” – k. 1550 i następane). Ta sytuacja dała pole obrońcy do negowania wartości dowodowej pierwotnych zeznań M. Z., skoro „w postępowaniu sądowym nie pamiętał absolutnie niczego i nie był w stanie udzielić żadnej odpowiedzi na pytanie sądu, obrońcy, czy prokuratora”. Rzecz jednak w tym, że skarżący nie dostrzega, że owa postawa świadka to jaskrawy przykład asekuractwa, niechęci do ponownego prezentowania obciążających obu oskarżonych treści w ich obecności. Taki wniosek (inny nie może być tu brany pod uwagę) nasuwa się wprost

z analizy treści jego wypowiedzi podczas przesłuchania na rozprawie i słusznie tak właśnie postawę tego świadka zinterpretował sąd I instancji. W tych warunkach jasne jest, że pełną moc dowodową zachowują zeznania M. Z. złożone w śledztwie, gdyż nie zaszły jakiegokolwiek racjonalne powody, które nakazywałyby podejść do nich z dystansem i uznanie, że przedstawiona w nich wersja nie odpowiada rzeczywistemu przebiegowi wypadków. Świadek wprawdzie owych zeznań wprost nie potwierdził, ale też im nie zaprzeczył, co więcej, nie zanegował autentyczności swych podpisów na poszczególnych protokołach przesłuchania. Gdy się nadto weźmie pod uwagę okoliczność, że jest to dorosły mężczyzna, o sprawnym intelekcie, a zatem zorientowany w charakterze podejmowanych z jego udziałem czynności procesowych i ich skutkach, uprzednio pozostający w relacjach koleżeńskich z oskarżonymi, to nie może ostać się eksponowana przez skarżącego teza, iż przedstawiając w śledztwie tak niekorzystne dla siebie i innych osób okoliczności nie wiedział co mówi, czy też że kreował na życzenie organów ścigania nieistniejącą rzeczywistość. Te racje pozwalają więc na aprobatę zajętego przez sąd I instancji stanowiska co do wiarygodności dowodu z jego wyjaśnień (vide k. 5-6 uzasadnienia) a tym samym do uznania zarzutu z pkt 1 ppkt a i b za chybiony.

Podobnie rzecz się ma z tym ujętym w pkt 1 ppkt c. obrońca wywodzi, że sąd I instancji uchylił się od oceny wyjaśnień oskarżonego K. Ś., tak bowiem należy, w jego ocenie potraktować poprzestanie na „niczym nie popartym stwierdzeniu, że <nie zasługują na obdarzenie ich wiarą>”. Rzeczywiście, a dowodzi tego lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku, sąd I instancji stosunkowo lakonicznie potraktował ów dowód, co jednak nie oznacza, że uchylił się od jego oceny, czy też, że jest ona niewystarczająca. Chronologia motywów pisemnych wskazuje, że szeroko prezentowanym wyjaśnieniom oskarżonego, zostały przeciwstawione, pozostające do nich w opozycji, zeznania świadka M. Z. (vide k. 8-13 uzasadnienia zaskarżonego wyroku). Skoro tenże sąd uznał, że to wersja świadka jest miarodajna i przedstawił po temu trafne i przekonujące racje, to tym samym nie mogły zyskać takiego statusu supozycje złożone przez oskarżonego, który co do zasady negował swą winę i utrzymywał, że M. Z. „falszywie go pomawia”. W tych warunkach skonstatować wypada, że stanowisko sądu I instancji co do dowodu z wyjaśnień oskarżonego K. Ś., choć skondensowane (vide k. 8 uzasadnienia zaskarżonego wyroku), to jednak pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k..

Nie nasuwa zastrzeżeń dokonana przez sąd I instancji ocena zeznań świadka W. K.. Skarżący zarzuca jej nieobiektywizm i odwołuje się do argumentu, że depozycje świadka zostały zdeprecjonowane li tylko z tego powodu, że „jest kolegą oskarżonego”. Stanowisko obrońcy jest tu nielojalne, albowiem jest to tylko jeden z powodów dla których sąd I instancji uznał ów dowód za niewiarygodny. Odwołał się wszak do argumentu, że zeznania świadka pozostają w sprzeczności z relacją M. Z., nadto do specyficznej sytuacji procesowej tej osoby (W. K. został prawomocnie skazany za występki z art. 292§1 k.k., odnoszący się do przedmiotowej przyczepy samochodowej), co pozwala na odpowiadającą życiowemu doświadczeniu konstatację, że nie chciał ujawniać okoliczności dla siebie niekorzystnych. Dodać wypada, że sąd I instancji, stosownie do treści art. 8§1 k.p.k., był uprawniony do poczynienia tu samodzielnych ustaleń faktycznych, to jest takich, jakie wynikają z dowodów uznanych przez ten sąd za wiarygodne. W tych warunkach także zarzut z pkt 1 ppkt d należało uznać za niezasadny.

W kolejnych zarzutach obrońca oskarżonego eksponuje okoliczność, że sąd I instancji zaniechał ustosunkowania się do dowodów z opinii biegłego z zakresu broni palnej oraz zeznań świadków A. G., K. P. i S. O. (zarzuty z pkt 1 ppkt e, f i e – wedle numeracji zawartej w apelacji). Mimo częściowej aprobaty dla podniesionych tu racji, sąd odwoławczy stanął jednak na stanowisku, że zarzucone uchybienie nie miało wpływu na treść wydanego rozstrzygnięcia i tym samym nie powodowało konieczności sięgnięcia po orzeczenie o charakterze kasatoryjnym.

Przede wszystkim stwierdzić trzeba, że sąd I instancji dowody z zeznań świadka A. G. (złożone na rozprawie) i opinii biegłego z zakresu broni palnej uznał za miarodajne, choć faktycznie tego wprost nie wyartykułował. Do takiej konstatacji uprawnia lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku, w którym tenże sąd odwołuje się do zeznań A. G., jako dowodu wspierającego wersję M. Z., co do faktu posiadania broni palnej przez oskarżonego (jak też kierowaniu grupą, zajmującą się nielegalnym pozyskiwaniem papierosów bez znaków akcyzy od obywateli narodowości ukraińskiej - vide k. 17 uzasadnienia zaskarżonego wyroku). Wskazuje też ów dowód, jako impuls do wywołania opinii biegłego z zakresu broni palnej i eksponuje konkluzję tej ekspertyzy, sprowadzającą się do stwierdzenia, że podane przez omawianego świadka cechy broni pozwalają na wnioskowanie, że była to broń palna, najprawdopodobniej produkcji ukraińskiej – k.17. W optyce faktu, że zaskarżonym wyrokiem sąd I instancji przypisał

K. Ś. popełnienie występku z art. 263§2 k.k., nie ulega wątpliwości, że omawiane dowody zostały przez tenże sąd uznane za miarodajne, zaś okoliczność że w sposób jednoznaczny i kategoriyczny tego nie wyraził w motywach pisemnych pozostaje tu bez znaczenia.

Obrońca zarzuca owym dowodom „małą wiarygodność” i odwołuje się do faktu, że „A. G. całkowicie zmienił swoje wcześniejsze zeznania a biegły wypowiadał się co do tego czy nie wiadomo, jakie pistolety były bronią palną”. Odnosząc się w pierwszej kolejności do zeznań złożonych przez A. G. to zauważyć wypada, że faktycznie świadek na rozprawie zmienił treść swojej dotychczasowej relacji, ale podał racjonalne powody tego stanu rzeczy (vide k. 1668v i następne). Doprawdy trudno je zdeprecjonować w sytuacji gdy wprost zarzucił K. Ś. nielojalność i uznał, że z tego powodu nie jest już związany umową, wedle której zobowiązał się zeznawać na jego korzyść. Treść jego depozycji z rozprawy, zawierająca szereg istotnych szczegółów, nie jest odosobniona, znajduje wsparcie w zeznaniach M. Z. i logice wypadków. W tych warunkach, wbrew stanowisku skarżącego, zeznania świadka z rozprawy zasługują na miano miarodajnych i za takowe w istocie rzeczy zostały przez sąd I instancji poczytane.

Podobnie rzecz się ma z opinią M. S. - biegłego z zakresu broni palnej (k. 1913v-1914). Cytując w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wnioski tej ekspertyzy sąd I instancji nie zawarł jednocześnie jakiegokolwiek stwierdzenia pozwalającego na uznanie, że ich nie podziela. Cytowany wyżej fragment apelacji obrońcy jest niezrozumiały, nie wskazuje wprost z jakiego powodu dla skarżącego owa opinia jest mało wiarygodna. Można przypuszczać, że ob staje on przy takim stanowisku z tego powodu, że przedmiotowa broń nie została w sprawie zabezpieczona. Zauważyć jednak należy, że podane przez świadka parametry (kaliber 9 mm) pozwoliły biegłemu na jej weryfikację i na kategoriyczne stwierdzenie, że jest to broń palna w rozumieniu art. 7 ustawy o broni i amunicji (vide k. 1914). Jest to wniosek racjonalny, zaś skarżący nie przedstawił jakichkolwiek argumentów przemawiających za jego odrzuceniem.

Trafnie natomiast zarzuca skarżący, że sąd I instancji zaniechał jakiegokolwiek analizy i oceny zeznań świadków K. P. i S. O.. Lektura złożonych przez tych mężczyzn depozycji (odpowiednio k. 1818 oraz 1818v) dowodzi, że były one obliczone na podważenie wiarygodności relacji M. Z. ze śledztwa. K. P. akcentował, że M. Z. wprost wypowiadał się, że „poda osoby, którym jest winien pieniądze i załatwi ich po warszawsku”. S. O. natomiast relacjonował rozmowę, w której M. Z. skarżył się, że pomówił 11 osób, w tym K. Ś., poszedł na współpracę z prokuratorem a ten go okłamał. Ustosunkowanie się do prezentowanych przez wymienionych świadków treści wymaga ich rozważenia w optyce postawy procesowej prezentowanej w niniejszej sprawie przez M. Z.. Otóż trzeba zauważyć, że w toku rozprawy ów świadek, choć unikał wypowiedzi obciążających obu oskarżonych, zaślaniał się niepamięcią, to jednak nie podał by pomówił ich o zachowania sprzeczne z obowiązującym porządkiem prawnym, które w rzeczywistości nie miały miejsca. W tych warunkach do treści prezentowanych przez świadków K. P. i S. O. należało odnieść się z dystansem. Zauważyć jednak wypada, że tak też zostały one potraktowane przez sąd I instancji, o czym przekonują wskazane w motywach pisemnych dowody w oparciu o które dokonano rekonstrukcji ustalonych faktów (przede wszystkim zeznania M. Z.). Zatem okoliczność, że sąd I instancji, choć te dowody osobowe przeprowadził ale ich formalnie nie ocenił, nie stanowi uchybienia mogącego mieć wpływ na treść zapadłego w sprawie wyroku, albowiem doszło tu w istocie rzeczy do ich odrzucenia w sposób zawołowany, co więcej w żadnym razie treści prezentowane przez obu świadków nie mogły spowodować odmiennej, aniżeli uczynił to sąd I instancji, oceny zeznań M. Z..

W tym stanie rzeczy należy skonstatować, iż w niniejszej sprawie nie doszło do obrazy art. 424 k.p.k. w sposób mogący rzutować na treść zapadłego rozstrzygnięcia. Uzasadnienie zaskarżonego wyroku ma istotne mankamenty ale nie uniemożliwiają one sądowi odwoławczemu przeprowadzenia instancyjnej kontroli wydanego co do tego oskarżonego orzeczenia. Wszak ta kontrola odbywa się także na podstawie analizy pozyskanych w sprawie dowodów, zaś sąd odwoławczy nie jest pozbawiony prawa samodzielnego analizowania zawartych w nich treści.

Tym samym zarzut obrazy art. 410 k.p.k. również należy uznać za chybiony. Ów przepis, stanowiący o powinności uwzględnienia całokształtu okoliczności ujawnionych na rozprawie, nie może być rozumiany w ten sposób, że każdy z przeprowadzonych dowodów ma stanowić podstawę ustaleń faktycznych. Byłoby to oczywiście niemożliwe, gdy z różnych dowodów wynikają wzajemnie sprzeczne fakty. Nie można zatem czynić skutecznego zarzutu obrazy tego przepisu, w sytuacji gdy niektóre dowody nie stanowiły podstawy poczynionych ustaleń, jeśli sąd je rozważył w sposób

przewidziany w art. 7 k.p.k.. W realiach rozpoznawanej sprawy owo „rozważenie” nie ma wprawdzie namacalnej i wyrażonej wprost postaci, ale w optyce zapadłego orzeczenia i konstrukcji motywów pisemnych, nie zachodzą jakiegokolwiek wątpliwości, jakie stanowisko co do tych dowodów zajął sąd I instancji, co więcej zasługuje ono na aprobatę tak co do ocen, jak i wyprowadzonych wniosków.

Te racje zadecydowały o krytycznym odniesieniu się sądu odwoławczego do zarzutu podniesionego w pkt 1 omawianej apelacji.

Chybiony jest również zarzut ujęty w pkt 2. Rekonstrukcja ustalonych faktów ma rzetelne oparcie w dowodach uznanych za wiarygodne, jest ich naturalną i konieczną konsekwencją. Obrońca oskarżonego także w ramach tego zarzutu poddaje w wątpliwość wiarygodność zeznań M. Z. ze śledztwa, eksponuje jego „wybiórczą pamięć” (brak dat poszczególnych akcji przestępczych ale precyzja w zakresie liczby kartonów papierosów, jakie miały być nieustalonym pokrzywdzonym zrabowane). Tymczasem oceniając ten dowód należy kierować się niezbędnym realizmem i mieć na uwadze okoliczność, że osoba, która przyznała się do tak wielu sprzecznych z przepisami prawa zachowań nie byłaby w stanie ich tak szczegółowo opisać, jak ma to miejsce w realiach dowodowych tej sprawy, gdyby w nich rzeczywiście nie uczestniczyła. Trzeba też zwrócić uwagę, że świadek opisywał nie jedno, lecz wiele zdarzeń, jakie miały miejsce na przestrzeni roku, co więcej złożone pod względem konfiguracji osób w nich uczestniczących, czy zastosowanej metody przejęcia papierosów. Trudno w takich warunkach wymagać od świadka wręcz fotograficznej pamięci, w tym co do dat tych zdarzeń. Wbrew sugestiom skarżącego relacja świadka jest więc racjonalna. Co się zaś tyczy nieustalenia wszystkich osób pokrzywdzonych to przede wszystkim wynika to z faktu, że nie zdecydowały się one na powiadomienie organów ścigania o popełnionym na ich szkodę przestępstwie w obawie przed własną odpowiedzialnością karno-skarbową, co zresztą było punktem wyjścia dla działań grupy, która liczyła, że właśnie z tego powodu ich sprzeczne z obowiązującym porządkiem prawnym zachowania nie zostaną wykryte.

W dalszej części omawianego zarzutu skarżący kwestionuje ustalenie o istnieniu zorganizowanej grupy przestępczej kierowanej przez K. Ś. i podejmowaniu poszczególnych działań przestępczych w ramach takiej właśnie struktury. Jakkolwiek oskarżony, formalnie rzecz biorąc, negował te okoliczności, jednakże o trafności tychże ustaleń świadczy wymowa zeznań świadków M. Z. i A. G., przedstawiająca szczegóły przestępczego procederu będącego ich, i innych osób, udziałem, wskazująca na taki poziom ich zorganizowania, który wskazuje na byt i realizację znamion występku z art. 258 kk. Trzeba tu bowiem dostrzec zależność zachowań osób uczestniczących w omawianej działalności przestępczej (przejmowania, przy zastosowaniu różnorodnych niedozwolonych metod, pochodzących z przemytu papierosów od obywateli Ukrainy), gdyż to właśnie ignorowanie tych powiązań jest podstawowym błędem omawianej tu apelacji. Obrońca, zdaje się celowo, pomija okoliczność, że omawiana działalność przestępcza wymagała współdziałania wielu osób, wykonujących przydzielone im zadania, stanowiące poszczególne, niezbędne etapy w drodze do osiągnięcia zamierzonego celu, tj. przejęcia i wprowadzenia do obrotu na rynku polskim pozyskanych nielegalnie towarów. Oskarżeni mieli pełną świadomość tego, że podejmowane przez nich czynności sprawcze, obliczone na osiągnięcie, przez każdą osobę uczestniczącą w jakiegokolwiek fazie tego procederu (typowanie cudzoziemców oferujących papierosy, przeprowadzenie akcji ich przejęcia a następnie ich zbycia i podziału uzyskanych środków finansowych) oczekiwanego i zamierzonego zysku, nie miały stricte samodzielnego bytu, lecz stanowiły niezbędne uzupełnienie przestępczych zachowań innych osób. Owa prawidłowość odnosi się także do ustaleń sądu I instancji co do pozycji, jaką w omawianych strukturach zajmował K. Ś.. Trafna jest bowiem konstatacja tego sądu o jego dominującej roli, na co wskazuje okoliczność, że to on był organizatorem poszczególnych akcji przestępczych, nadzorował je, zajmował się zbytem i podziałem zysków. Inaczej mówiąc ów proceder nie odbywał się poza jego wiedzą i kontrolą. Powyższe dowodzi, że zachowania pozostałych osób nie były tu niezależne, jednocześnie dostrzegalna jest ich stała gotowość do podejmowania przydzielonych im zadań na rzecz grupy przy każdej nadarzającej się po temu okazji. W pełni uprawnione jest zatem stanowisko sądu I instancji, że grupa istniała, zaś K. Ś. omawianą grupą kierował.

Co się zaś tyczy ustalenia o pozyskiwaniu z omawianej działalności przestępczej przez K. Ś. stałego źródła dochodu, to wbrew sugestiom skarżącego, wobec wielości tych zachowań, podejmowanych bądź co bądź właśnie z chęci osiągnięcia szybkiego, łatwego i powtarzalnego zysku, jego pewność a tym samym trafność jest niewątpliwa.

Reasumując : zaskarżone orzeczenie jest wolne od tego rodzaju uchybień o charakterze procesowym, które należałoby potraktować, jako mogące mieć wpływ na treść wydanego w sprawie wyroku. Nie nasuwają zastrzeżeń poczynione ustalenia faktyczne, ocena prawna zachowania oskarżonego, jak również rozmiar orzeczonych wobec niego kar za poszczególne, przypisane mu przestępstwa, jak też wymiar kary łącznej. Bacząc na ich charakter (godziły w różne dobra chronione prawem), okoliczności popełnienia (wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w ramach zorganizowanej grupy, w sposób planowany, przemyślny) oraz na jego uprzednią wielokrotną karalność (k. 1852-1854) kary te nie mogą być uznane za niewspółmiernie surowe. Reformatoryjny charakter orzeczenia sądu odwoławczego wynikał jedynie z konieczności dostosowania kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu w pkt VIII do jego opisu (brak ustalenia o działaniu w warunkach art. 64§1 k.k.), co jednak nie przełożyło się na ingerencję w rozmiar orzeczonej za ten czyn kary pozbawienia wolności, jako że jest to ustawowe minimum.

Wobec przedstawionych racji apelację obrońcy oskarżonego K. Ś. należało uznać za chybioną.

Odnosnie apelacji obrońcy oskarżonego A. P.:

Omawiana skarga zasadza się na negacji poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych, które poprzedziła nieprawidłowa, w ocenie obrońcy, ocena zebranych w sprawie dowodów. Z uzasadnienia wniesionego środka odwoławczego wynika, że to przede wszystkim uznanie za godne wiary zeznań M. Z. złożonych w śledztwie spotkało się z krytyką tej apelacji. Obrońca odwołując się do zeznań świadków S. O., W. K., A. G. i A. O. stara się zdeprecjonować wagę tego dowodu osobowego, wykazać, że M. Z. kierowany osobistą korzyścią, złożył nieprawdziwe zeznania w sprawie. Tymczasem z owymi racjami nie sposób się zgodzić. Oczywiście prawdą jest, że ów mężczyzna dostarczył organom ścigania istotnych informacji na temat działalności przestępczej nie tylko swojej ale też obu oskarżonych i innych osób, podjął współpracę obliczoną na skorzystanie z dobrodziejstwa przewidzianego w art. 60§3 k.k., jednakże okoliczność ta sama przez się nie oznacza, że świadek ujawniając szereg niekorzystnych dla siebie i innych osób faktów, rozmija się z prawdą. Obrońca nie dostrzega, że ta okoliczność znana była sądowi I instancji, nie przedstawia też innych racjonalnych argumentów, które nakazywałyby podejście do tego dowodu z dystansem. Pełną aktualność co do aprobaty dla dokonanej przez sąd I instancji oceny tego dowodu, jak też dowodu z zeznań świadka A. G. z rozprawy (nowej treści jego zeznań obrońca w ogóle nie dostrzega) zachowują zatem racje wyłożone w tym przedmiocie przez sąd odwoławczy przy omawianiu apelacji obrońcy oskarżonego K. Ś., gdyż ta skarga nie dostarcza tu nowych okoliczności wymagających rozważenia. Podobnie do tam przedstawionej argumentacji należy odesłać skarżącego w zakresie w jakim odwołuje się do zeznań świadków K. P. i S. O. i postuluje, by ich depozycje zaważyły na dyskwalifikacji wersji przebiegu wypadków przedstawionej przez M. Z..

Zbyt daleko idące wnioski wyprowadza obrońca z dowodu z zeznań świadka A. O. z rozprawy z 2 marca 2012 r. (k.843 i nast.). Okoliczność, że cudzoziemcy żądali od M. Z. zwrotu papierosów nie wyklucza przecież udziału w przestępstwie A. P., zwłaszcza, że zawsze popełniane były w konfiguracji wieloosobowej. Relację tego świadka należy raczej potraktować jako wspierającą treści przedstawione w śledztwie przez M. Z.. Podobnie rzecz się ma z zeznaniami P. C.. Wszak ich wymowa jest co do zasady zgodna z wymową zeznań M. Z., mimo dostrzegalnych odmierności, które należałoby tłumaczyć wpływem czasu, wielością zdarzeń, jego niższą pozycją w grupie, co sugeruje, że był osobą mniej zorientowaną w szczegółach jej działalności w całym okresie jej istnienia. Obrońca utrzymuje, że świadek dostarczył podstaw do uznania, że organy ścigania wywierały na niego „niedopuszczalny nacisk”, tymczasem jest to rozumowanie dowolne. Świadek wskazał bowiem, że policjanci sugerowali mu udział A. P. w przestępczym procederze, co nijak nie pozwala na wyprowadzenie wniosku o „zmuszaniu go do wskazania tej osoby”. Przeczy temu bowiem wprost zapis jego zeznań z rozprawy z dnia 15 grudnia 2011 r., w których podał : „(...) nie było tak żebym przyznał jako prawdziwe to co mi sugerowano niezgodnie z prawdą (...)” - vide zeznania P. C. k.742 potwierdzone na rozprawie w dniu 23 sierpnia 2013 r. k.1628v. Powyższe jasno dowodzi, że obrońca wyprowadza z zeznań omawianego świadka całkowicie nieuprawnione wnioski. Analizując omawiany dowód dostrzec wypada tendencję do minimalizowania, a

nawet wykluczania udziału A. P. w popełnianiu przestępstw na szkodę obywateli Ukrainy („A. P. razem ze mną raczej nie dokonywał przestępstw, nie pamiętam. Wcześniej wydawało mi się, ale nie byłem pewny. Nie pamiętam w tej chwili, dlaczego tak wtedy podałem” - por. k.1627v i nast.), jednakże warto podkreślić, że świadek jednoznacznie i kategorycznie nie zanegował swoich uprzednich twierdzeń w tym przedmiocie, jego argumentacja jest mętna i nieprzekonywująca. Trzeba tu zauważyć, jest to dorosły mężczyzna, bez mankamentów psychicznych, jego intelekt pozwalał mu zatem na rozeznanie w charakterze i skutkach podejmowanych z jego udziałem czynności procesowych, z akt sprawy nie wynika by pozostawał w konflikcie z A. P., zatem nie jest możliwe podzielenie stanowiska skarżącego, że podając okoliczności niekorzystne dla tego sprawcy nie wiedział co mówi, bądź też z sobie tylko wiadomych powodów pomawiał go o zachowania, które w rzeczywistości nie miały miejsca. Tożsame stanowisko należy zająć w przypadku dowodu z zeznań M. O. (1), która wybrała standardowy sposób uzasadnienia odwołania swej wcześniejszej, niekorzystnej dla oskarżonego relacji (obawa o losy dziecka i lęk przed aresztowaniem).

W tych warunkach jako bezskuteczne należy potraktować zabiegi obrońcy, który, odwołując się do tych właśnie dowodów osobowych oraz do zeznań A. W., stara się wykazać, że „M. Z. jest osobą całkowicie niewiarygodną”.

Trafne stanowisko zajął sąd I instancji także w zakresie oceny wiarygodności złożonych wyjaśnień przez oskarżonego, przyjmując, że są instrumentalne, obliczone na negację wszystkich dowodów wskazujących na jego winę. Dodać tu jedynie wypada, że okoliczność, że wymieniony miał przebywać w okresie od czerwca do sierpnia 2009 r. w Holandii, gdzie uzyskiwał stale dochody, bacząc na daty przypisanych mu zaskarżonym wyrokiem zachowań, nijak jego sprawstwa nie wyklucza.

W dalszej części uzasadnienia wywiedzionej apelacji skarżący krytyce poddaje te oceny i wnioski sądu I instancji, które doprowadziły go do przekonania o istnieniu zorganizowanej grupy przestępczej i przynależności doń oskarżonego A. P.. Ta kwestia stała się już przedmiotem rozważań sądu odwoławczego przy omawianiu apelacji obrońcy oskarżonego K. Ś., zaś tam przedstawione racje i tu zachowują swą aktualność. Podobnie do tam przedstawionych argumentów należy odwołać się dla zdyskredytowania sugestii skarżącego odnośnie „niewiarygodności całego aktu oskarżenia” w związku z nieustaleniem osób pokrzywdzonych. Co się zaś tyczy faktu, że akurat ten ustalony, to jest V. R., na rozprawie w dniu 16 listopada 2011 r. nie rozpoznał A. P., jako sprawcy jest zrozumiałe, gdyż ten oskarżony w tym akurat przestępstwie nie uczestniczył.

Reasumując: z aprobatą należy odnieść się do procedowania sądu I instancji, dokonanej oceny dowodów, wniosków wyprowadzonych z tych uznanych za wiarygodne, oceny prawnej zachowania oskarżonego i rozmiaru orzeczonej wobec niego kary. Ta ostatnia nie nosi cech rażącej niewspółmierności w rozumieniu art. 437 pkt 4 k.p.k., zwłaszcza gdy się zważy na charakter, liczbę i okoliczności popełnienia przypisanych mu przestępstw, ich nieprzypadkowość, towarzyszącą im motywację, obliczoną na osiągnięcie szybkiego i łatwego zysku, wreszcie na jego uprzednią wielokrotną karalność (k.1855-1857). Sąd Okręgowy w Lublinie ferując swoje rozstrzygnięcie w tej części sprostał dyrektywom wymiaru kary określonym w art. 53 k.k., zatem także zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonej wobec oskarżonego kary (podniesiony z ostrożności procesowej) należało uznać za chybiony, zwłaszcza, że przywołane tu argumenty (młody wiek, praca zarobkowa w Holandii) nie mają tak istotnego charakteru, by mogły skutkować ingerencją w rozmiar orzeczonej kary z uwagi na jej nadmierną surowość.

W tych warunkach, jak również wobec braku uchybień podlegających uwzględnieniu z urzędu, Sąd Apelacyjny w Lublinie orzekł, jak w wyroku.